

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jan Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **D. L.**

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Vítem Hrnčíříkem, Ph.D., LL.M.
sídlem Šrobárova 40/2002, Praha 10

žalovaný: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti osob zúčastněných na řízení:

a) DRACO BROS, s. r. o., IČO: 06180655
sídlem Ke Stráni 2278, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav

zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Krutákem
sídlem Revoluční 724/7, Praha 1

b) CETIN, a. s.
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 5. 3. 2020, č. j. 031167/2020/KUSK,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, který mu bude vyplacen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 7. 11. 2019, č. j. MÚBNLSB-OSÚUPPP-115145/2019-JANPA, dodatečně povolil osobě zúčastněné na řízení a) [dále jen „stavebník“] stavbu „*Polyfunkční dům, na pozemku st. p. X, parc. č. X v katastrálním území B. n. L.*“.
2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání a dodatečné stavební povolení potvrdil.

3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 10. 6. 2020 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu.
4. Soud před věcným posouzením žaloby hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. S ohledem na žalobní námitky a vyjádření žalovaného se pak zaměřil zejména na otázku včasnosti podané žaloby.
5. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Stavební zákon zvláštní lhůtu pro podání žaloby nestanoví, uplatní se tedy obecná dvouměsíční lhůta.
6. V dané věci existuje spor ohledně okamžiku, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno. Žalobce tvrdí, že se s rozhodnutím seznámil až dne 2. 6. 2020 při nahlížení do spisu stavebního úřadu. Podle jeho názoru je tento den rozhodný pro určení počátku běhu lhůty pro podání žaloby. Žalovaný i stavebník pak tvrdí, že lhůta pro podání žaloby počala běžet dne 21. 3. 2020, tedy den následující po uplynutí patnáctidenní lhůty, po kterou bylo napadené rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce žalovaného.
7. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo řízením s velkým počtem účastníků. I soud má tuto skutečnost za prokázanou, neboť z podkladů obsažených ve správním spisu (výpisy z katastru nemovitostí) se podává, že účastníků řízení bylo více než 30 (§ 144 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb., dále jen „správní řád“).
8. Podle § 87 odst. 1 věty čtvrté zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“) se oznámení o zahájení územního řízení a další úkony v řízení doručují účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě, nejde-li o řízení s velkým počtem účastníků; *v řízení s velkým počtem účastníků se oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují postupem podle § 144 odst. 6 správního řádu, dotčeným orgánům a obci, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 písm. b), se doručuje jednotlivě; účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci řízení podle § 85 odst. 1 písm. a) a § 85 odst. 2 písm. a).*
9. Podle § 144 odst. 6 správního řádu lze v řízení s velkým počtem účastníků řízení doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v § 19 odst. 5, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě.
10. Žalobce v řízení vystupoval jako účastník podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tedy jako osoba, jejíž vlastnické právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich mohlo být rozhodnutím přímo dotčeno. Správní orgány proto nepochybily, pokud žalobce v souladu s § 92 odst. 3 větou druhou stavebního zákona ve svých rozhodnutích žalobce identifikovaly označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem záměru a současně, pokud mu jak rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, tak napadené rozhodnutí doručovaly veřejnou vyhláškou, neboť na žalobce se nevztahuje žádná ze zákonem předpokládaných výjimek, u nichž je i v řízení s velkým počtem účastníků doručováno jednotlivě [žalobce není dotčeným orgánem, obcí, ani účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 písm. a) nebo § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona].

11. Namítá-li žalobce, že byl účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, nelze tomuto názoru přisvědčit. V první řadě je nutno konstatovat, že žalobce po celou dobu správního řízení vystupoval jako účastník podle § 85 odst. 2 písm. b) a sám se takto identifikoval. Žalobce v odvolání proti dodatečnému povolení stavby sám uvedl, že je podáván jako „*vlastník sousední stavby a pozemku sousedícího s pozemkem parc. č. st. X, p. č. X v katastrálním území B. n. L.*“. Je to přitom právě účastník řízení, který musí ve stavebním řízení tvrdit důvody svého účastenství. Žalobce nikdy v průběhu správního řízení netvrdil, že by dodatečně povolovaná stavba měla být uskutečněna na jeho pozemku nebo stavbě. Taková skutečnost nevyplývá ani ze správního spisu. Naopak, podává se z něj, že stavba má být uskutečněna na pozemcích, k nimž žalobce nemá žádné vlastnické ani jiné věcné právo. Tvrdí-li žalobce, že stavba je uskutečněna na jeho nemovitosti, neboť při bouracích pracích došlo k odstranění původního mostku, který obě sousední stavby spojoval, je zjevné, že tímto úkonem mohlo dojít (a zjevně i došlo) k přímému dotčení žalobcovy nemovitosti právě v důsledku uskutečňování stavby. Uvedené nicméně nijak nesvědčí o tom, že by stavba byla realizována právě na nemovitostech ve vlastnictví žalobce. Nadto, bourací práce vůbec nebyly předmětem rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.
12. Soud pouze pro pořádek konstatuje, že žalobce nebyl ani účastníkem podle § 27 odst. 1 správního řádu, které mu by bylo nutno podle § 144 odst. 6 správního řádu ve spojení s § 87 odst. 1 doručovat jednotlivě.
13. Podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou účastníky řízení a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.
14. Podle § 27 odst. 3 správního řádu jsou účastníky rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.
15. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
16. Právní úprava účastenství ve správním řádu je vůči vymezení účastníků ve stavebním zákoně úpravou obecnou. Stavební zákon stanoví okruh účastníků řízení taxativním výčtem (srov. § 129 odst. 2 ve spojení s § 109 a § 85), který nelze prostřednictvím § 27 správního řádu rozšiřovat. Obecná úprava obsažená ve správním řádu má význam z hlediska rozlišení postavení jednotlivých kategorií účastníků řízení a s tím spojených práv plynoucích z takové kategorizace (právě například z hlediska doručování či jejich označení ve výrokové části rozhodnutí podle § 68 odst. 2 správního řádu).
17. V souzené věci jde o řízení o žádosti (o vydání dodatečného stavebního povolení), přičemž žalobce není žadatelem ani dotčenou osobu, na kterou se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu (typicky by mohlo jít o společenství práv plynoucích ze společného jmění manželů či ze spoluvlastnictví). Postavení žalobce jako přímého účastníka tak ze samotného § 27 odst. 1 správního řádu neplyne. Toto postavení pak nelze dovodit ani skrze § 27 odst. 3 téhož zákona. Zvláštní zákon

(stavební zákon) sice stanoví, že osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být rozhodnutím přímo dotčeno, jsou účastníky řízení, nestanoví však již, že by byl účastníkem podle § 27 odst. 1 správního řádu. Je proto nutno vycházet z toho, že v takovém případě mají tito účastníci postavení vedlejších účastníků ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu,

a to se všemi důsledky z toho plynoucími. Podle soudu nelze uvažovat ani o tom, že by rozhodnutí o dodatečném povolení stavby mohlo účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost – takový účinek má rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pouze vůči žadateli (stavebníkovi). Byť se takové rozhodnutí ve svém výsledku samozřejmě dotýká práv vlastníků sousedních nemovitostí, nelze toto dotčení extenzivně vykládat tak, že jsou jím konstituována práva a povinnosti uvedených vlastníků. Lze tedy shrnout, že žalobce měl v řízení postavení (a práva) účastníka podle § 27 odst. 2, nikoli podle § 27 odst. 1 správního řádu.

18. K námitce protiústavnosti úpravy doručování veřejnou vyhláškou v řízení s velkým počtem účastníků soud uvádí, že touto otázkou se již správní soudy v minulosti zabývaly, přičemž nedospěly k závěru o protiústavnosti takové právní úpravy. Soud v této souvislosti poukazuje např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 5 As 19/2008 – 117, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 – 135, či ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 As 100/2012 – 20, které, byť se týkaly předcházející právní úpravy, lze dle názoru soud vztáhnout i na nyní řešenou věc, neboť principy, ze kterých dané právní úpravy vycházely a vychází, jsou shodné (k přenositelnosti závěrů shora citovaných rozsudků na aktuální právní úpravu viz rozsudek NSS ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 237/2014 – 40, či rozsudek ze dne 4. 9. 2017, č. j. 8 As 136/2016 – 50).
19. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný napadené rozhodnutí vyvěsil na úřední desce dne 5. 3. 2020. Tato skutečnost je potvrzena razítkem a podpisem žalovaného na s. 5 napadeného rozhodnutí. V souladu s § 25 odst. 2 správního řádu se tak napadené rozhodnutí považovalo za doručené žalobci dnem 20. 3. 2020. Tímto dnem také nabylo právní moci. Posledním dnem pro podání žaloby tak v souladu s § 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 2 s. ř. s. byla středa 20. 5. 2020. Podal-li žalobce žalobu dne 10. 6. 2020, učinil tak opožděně. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.
21. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil v řízení žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).
22. Návrh byl odmítnut před prvním jednáním. Soud proto podle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za žalobu, který bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení podle § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení:

Proti výrokům I až III tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Proti výroku IV je kasační stížnost nepřipustná (§ 104 odst. 2 s. ř. s.).

Praha 23. června 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu